

Већ видим незадовољне коментаре типа: „Јао, неће ваљда опет о Косову“?! Жао ми је, али – хоћу. О чему друго писати у недељи у којој се обележава стогодишњица Првог балканског рата и Кумановске битке, када је после више векова Косово враћено у српски државни корпус? О чему писати у недељи у којој нас је поново посетио британски министар спољних послова Вилијем Хејг (последњи пут је био пре две године, када је требало ломити Београд да одустане од сопственог предлога косовске резолуције у Генералној скупштини УН) и у дану када нам стиже евро-атлантски двојац Хилари Клинтон–Кетрин Ештон да удруженим снагама још једном „подржи“, „охрабри“ и „подстакне“ нове српске власти (нарочито Николића и Дачића) да што пре расформирају „паралелне структуре“ на северу Косова и наставе са успоставом „добросуседских односа“ са Приштином?

Ако њима не досади да нас у вези са Косовом притискају и уцењују, не сме ни нама досадити да на то, макар, скрећемо пажњу, подсећамо и упозоравамо.

Знам да је важно и ово актуелно „прекомпоновање“ локалних власти по Србији, које, буквално схваћено и механички примењено, практично уништава и обесмишљава политички живот и одржавање избора на локалу. Важан је и овај назирући сукоб између премијера Дачића и (вице)премијера Вучића, који је у последња три месеца толико пута био енергично демантован да више нико и не сумња у то да постоји и да је веома озбиљан. Важна је и чињеница да се на рачун овог другог у „слободним“ и „ослобођеним“ српским медијима већ дуго не може прочитати ни једна једина критичка реч, док се овај први вређа и развлачи и када за то даје и када не даје повода.

У том контексту, као неки прелаз са ових дневнополитичких, до праве и главне теме, није се згорег – мада није ни нарочито популарно – подсетити да су СНС и његови партнери на последњим изборима освојили свега два процента више од коалиције око ДС и, што је још важније, чак пет-шест процената мање него што су на изборима 2007. и 2008. освајали „поражени“ радикали. Такође, странке владајуће већине (ДС-СПС-ПУПС-ЈС-УРС-СДП) су у мају освојиле укупно више процената и мандата него што су имале у претходном скупштинском сазиву и могле су, чак и без Јовановићевог ЛДП-а, комотно формирати владу. Баш као што су 2008. владу могли формирати ДСС, СРС и СПС, али су, сетимо се, Дачић и СПС тада преломили „европски“, а Драган Марковић Палма утврдио да се „патриотизам не сипа у трактор“. А још се комотније, чак и без СПС-а, власт могла саставити годину дана раније, када се у свега неколико дана Коштуница два пута „преломио у мозак“ и под огромним спољним и унутрашњим

притиском сменио Николића са места председника скупштине и са ДС-ом и Г17 направио још једну „про-европску“ владу.

Шта хоћу да кажем овим кратким подсећањем? Оно што се, заправо, на неки начин већ зна и казује само – у „вишијевској Србији“ (израз С. Антонића) вам никакав изборни резултат не гарантује власт уколико то претходно није одобрено, „верификовано“ и „ауторизовано“ на надлежном месту у Бриселу, Берлину и – нарочито – Вашингтону.

Постоји једна реч и један алгоритам који омогућава оријентацију у читавом овом – само наоко потпуно хаотичном – српском политичком куплерају, у којем свако са сваким може и нико ни са ким не мора. Та магична реч је „Косово“, односно процена да ли у датим околностима одређена личност или политичка комбинација олакшава или отежава пројекат косовске независности. (Све остало, укључујући и интересе пословних кругова, као и личне сујете, амбиције и анимозитете, игра више или мање значајну, али ипак споредну улогу.) Ни мени није сасвим јасно зашто је то тако и зашто је странцима до Косова баш толико стало – често се, наиме, чини као да им је стало много више него нама самима. Али јасно је да ту има дебелих историјских, економских, геополитичких, психолошких и симболичких разлога.

Пред императивом „независног Косова“ као да помало у други план пада чак и вековна константа англосаксонске и аустроугарске балканске политике – „по сваку цену, зауставити-спречити-избацити Русе“. Наиме, поштено говорећи, управо оваквим пристрасним ангажманом и једностраном подршком косовској независности Запад Србију и Србе дословно гура у наручје Москве. (А онда, опет, улаже додатне политичке напоре и притисак да спречи то српско „клизање на исток“, које, својом безрезервном подршком „албанској ствари“, у великој мери управо сами западњаци овде изазивају и подстичу).

Та евидентна нелогичност обележје је западне политике према Србији последње две деценије, али она до сада, не рачунајући срозавање симпатија за најмоћније западне земље и пропорционалан пораст наклоности према Русији, готово да није имала неке конкретније политичке последице. Народ увек гласа више-мање „патриотски“, „социјално“ и „источно“ (или бар „несврстано“), а политика која се на крају води увек је прозападна и неолиберална. И онда се неко, тобоже, зачуђено и забринито пита откуда међу грађанима толика апатија и неповерење према демократским процедурама и институцијама.

Суд историје и предака

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 30 октобар 2012 19:00

Посебна прича је танак слој овдашњих искрених прозападних либерала (постоје и такви, веровали или не, али их нема много, уосталом, као ни искрених националиста – већина се само опортунистички клати и повија у једном или другом смеру), који никако да схвате да је њиховим западним пријатељима, то јест, онима међу њима који стварно одлучују, потпуно свеједно да ли је у Београду на власти Борис Тадић, Томислав Николић, Весна Пешић, Драган Марковић, Маријан Ристичевић или Милован Дреџун – није их брига за њихову прошлост, компетенцију и „демократске капацитете“ – само ако им се испоручи оно до чега им је стало. А то је, понављам и наглашавам, у овом тренутку, још увек Косово и пре свега Косово (Република Српска, Војводина, Санџак су, за сада, ипак само споредни фронтови, што не значи да једнога дана и они неће избити у први план).

Ти насмешени „пријатељи“ срушиће сваку владу, отписати сваког политичара и облатити сваку личност која им се нађе на путу до зацртаног циља. Знају то врло добро београдски домаћини Хејга, Хилари и Ештонове – уосталом, да ту лекцију нису савладали не би се никада ни нашли у позицији да буду домаћини. Али, исто тако, желим да верујем, бар негде у дну душе, знају и да, поред извештаја Европске комисије који се српској јавности покушавају представити као „страшни суд“, постоји и „суд историје“ и суд предака и потомака. А на њему тешко да ће их ико питати за датум почетка преговора.